

[Indenrigsministeren.]

langt tilbage i Tiden har været særlig strenge Regler, netop skulde stilles lempe-ligere end med Hensyn til andre? Og med Hensyn til den rent økonomiske Begrundelse derfor gaar det vist heller ikke an. Jeg forstaar meget vel, at man siger, at der, naar en Landbrugskrise er over Landet, kan være særlige Grunde til, at en Landmand er tilbage med sin Ejendomsskat. Men kan det samme ikke siges om en arbejdsløs, som Krisen har slaaet ud i det givne Øjeblik, saa han kommer i Restance? Jeg synes ikke, det gaar an at klassificere Befolkningen paa den Maade, som det ærede Medlem er inde paa at gøre. Og med Hensyn til Kommunehjælpen, som det ærede Medlem talte om, er det jo, ogsaa med det ærede Medlems Billigelse, fastslaaet i Socialloven, hvornaar den er af en saadan Karakter, at de borgerlige Rettigheder paa Grundlag deraf skal fortabes. Det kan vi dog vist ikke ændre ved denne Lovs Revision her.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen siger angaaende Opholdsbestemmelsen, at Bevis for Betaling af Skat forlanges her for et Kvartal mindre for Tilflytteren end for den, der bor i Kommunen. Deri er der for saa vidt ikke sket nogen Ændring i den bestaaende Lov; efter den bestaaende Lov var det endda meget mere grelt, idet den, der boede i Kommunen, skulde have betalt sin Skat for 6 Kvartaler, medens der med Hensyn til den tilflyttede kun krævedes Bevis for 3 Kvartaler, Januar, April og Juli Kvartal. Naar Forslaget er bygget saaledes, er det jo for at undgaa de praktiske Vanskeligheder ved Fremskaffelsen af Beviser, som jeg for lidt siden omtalte.

Jeg vil i Forbindelse med Spørgsmaalet om Opholdsbestemmelsen sige til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen: Er det nu vel betænkt at bruge saadant et haanende Udtryk om de Mennesker, det her drejer sig om: omflakkende Personer? Kan man sige, at fordi en Mand flytter fra København over Værnedamsvej til Frederiksberg, bliver han pludselig en „omflakkende Person“? Eller hvis det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen i Aar har fæstet sig en Fodermester til 1. Maj, er denne saa pludselig at ligne ved en „omflakkende Person“? Jeg synes ikke, der er Grund til at bruge saadanne Udtryk.

Det ærede Medlem sagde, at der ikke var nogen fornuftig Begrundelse for dette Forslags Udvidelse af Valgretten. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at i og for

sig skal en Begrundelse for denne Udvidelse ikke positivt gives; nej, de Herrer, der indskrænker Valgretten, de maa give en positiv Begrundelse, hvad man undlod at gøre i 1928. Formaålet maa dog være, for at bruge de Ord, som det ærede Medlem Hr. Nøhr brugte, at enhver stræbsom og agtværdig Borger bevarer sin Valgret, alt selvfølgelig under Hensyn til de tekniske og praktiske Muligheder, der er med Hensyn til Valglisternes Udarbejdelse, og at Fratagelse af borgerlige Rettigheder maa have en særlig Begrundelse. Jeg mener, at Forslaget her i det store og hele træffer saa nær som muligt det, jeg sagde før, at enhver, der har en virkelig Tilknytning til det kommunale Samfund, det drejer sig om, og som har Vilje til at opfylde sine Forpligtelser — det maa Borgerne nemlig ogsaa have —, kan bevare sin Valgret.

Til Slutning vil jeg sige, og derom er jo sikkert alle her i Tinget enige, at naar man i dette Forslag lempet Skattebetingelserne i den kommunale Valglov, er det ikke fra nogen Side Udtryk for den Opfattelse, at Borgerne ikke skal betale deres Skatter. Ikke paa nogen Maade. Vi maa se at lægge vore Skatter saaledes her i Landet, baade hvad angaar deres Tynge og Fordelingen af Skattebyrderne, at naar de er lagt, er det ogsaa en Æressag at betale sin Skat, og det skal det være, hvad enten Aaret er Valgaar eller ikke er Valgaar. Det er Grundlaget for, at et demokratisk Samfund kan holdes oppe, at en saadan Tankegang er den almindeligt gældende i Befolkningen.

A. C. Mortensen: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for det Tilsagn, han gav om Forhandling om de af mig rejste Spørgsmaal.

Med Hensyn til § 22 i Valgloven af 1908 er jeg enig i, at den ikke har faaet ret megen Betydning, slet ikke den Betydning, som Fædrene i sin Tid tillagde den. Derfor er der jo heller ingen Grund til at bevare den. Jeg er enig i, at naturligvis hører Bestemmelser af den Art mere hjemme i Lovforslaget om personlig Skat til Kommunen; naar jeg rejste Spørgsmaalet her, er det, fordi Bestemmelsen nu engang er sat ind i Valgloven af 1908.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen nærer aabenbart en dyb Mistillid til det kommunale Selvstyre, siden han er saa bange for at faa denne § 22 ophævet. Det gør jeg ikke. Jeg tror paa, at Kommunerne nok skal styre Sagerne ganske uafhængigt af, om denne Paragraf bestaar eller ej. Man har